

Vlaštofka

MOŘE PLASTŮ... A CO S TÍM?

Téma pro Terezu Kolkovou a Veroniku Veverkovou

ČTĚTE NA STRANĚ 6-7

DRAHÝ HAMLETE...

O aktuálnosti Tvých slov píše tandem Aduš a Baruš

ČTĚTE NA STRANĚ 2

Probouzející se rána v zátocě Driftwood kambodžského ostrova Koh Rong Samloem patří mezi ta, jež se mi vryla do paměti. Podobných pláží nezastavěných na sebe navazujícími resorty - ač v souladu s okolní přírodou, už bohužel příliš není. Spirit by se tu dal krájet. DIY filosofie prostoupená uvolněnou náladou dobrovolníků pracujících za noclehu, zdá se, i neomezenou konzumací na baru, spolehlivě působí jako odháněč zhyčkaných turistů toužících po luxusu. Ubrala bych na psytrancu a přidala techna.

I tak jsem pochopila smysl konání dobrých skutků, protože přesně tohle je pro mě, dost možná jako pro každého průměrného Evropana předurčeného k životu v převládajícím mírném klimatickém pásu, představa ráje. Ráje optikou monokuláru zobrazujícího do bělavého ztraceného rozmazaného polymerové kontury. Plastový signál, že ještě nejsem v nebi. Množství odpadků patřících do žlutých kontejnerů, které vyplaví každý nový den příliv oceánu, v návaznosti na přednášku Bezobalu, jež Terka Kolová zmiňuje ve svém

článku na str. 6, udělilo v mých očích doposud ekologicky odpovědnému chování zaslouženou facku. Od mého návratu jsem nepoužila jediný plastový sáček a PET lahve jsem nahradila skleněnými, opakovaně plnitelnými až do jejich neúmyslného rozbití. Vzhledem k pozastavení výkupu vytríděného plastu Čínou, dosud nejvýznamnějšího celosvětového importéra tohoto odpadu, které zahýbalo recyklační politikou celé EU, budeme mít své moře zanedlouho i my - plastové. Ačkoliv mi v posledních

dnech leží více na srdci loučení se současnými maturanty, kteří mě provázeli po mé dosavadní cestě Zatlankou, a zatím se nedokáží vyrovnat se skutečností, že už nebudou nadále svými usměvavými pozdravy proměňovat mé pracovní dny ve veselejší, čistě racionálně si uvědomuji, že je důležitější apelovat na obecné problémy současné společnosti, k jejichž řešení, plně doufám, nejen letošní absolventi v budoucnu přispějí. Užijte si zatím nejdleší Vlaštofku v historii!
Martina Feuersteinová

Tančící výtvarník z Jižního města

Kristián Mensa je dvacetiletý umělec, který má za sebou úspěchy v ilustraci i v tancování. Jeho talentu si již všimly zahraniční média, kde se dostal mezi "20 under 20" v Huffington post a mezi "100 Faces of Impact 2017". Jeho dětský, hravý pohled, plný fantazie vdechuje život všedním věcem, kterými postupně zaplňuje svět okolo sebe..

Jak by ses představil?

Tak vždycky se představím jménem, ale vím, že to není moc originální. Já sám, když se mi lidi představují jménem, tak to v prvních dvou vteřinách zapomenou. Takže nemám žádnou naučenou frázi jako: „Ahoj jsem Kristián, jsem umělec a dělám.....“

Říkáš, že jsi se kreslení intenzivně začal věnovat v Americe. Bylo to spíše kvůli volnému času, který jsi tam měl nebo prostředím, kde ses nacházel?

Tak umění jsem se věnoval už od malička, kdy jsem chodil do výtvarného kroužku. No a v Americe, kde jsem strávil 10 měsíců jako výměnný student, jsem se ve škole moc nepotil, byla to trochu procházka růžovým sadem oproti škole v Čechách, takže je pravda, že jsem tam měl více času, ale i volnosti. Člověk tam nemá moc starostí, takže nic nebránilo mé představivosti. Také mě fascinovala i inspirovala odlišnost předmětů, jako např. americké poštovní schránky nebo jejich žluté autobusy.

Vzhledem k tvým africkým kořenům, myslíš si, že v tvé inspiraci hraje velkou nebo nějakou roli Afrika?

Cítím svou kapku afrického temperamentu, která se projevuje hlavně v tancování. Pro mou inspiraci byla hodně důležitá Amerika především svojí svobodomyšlností, která je tam všudypřítomná.

Jak střet těchto dvou kultur, té africké a české, ovlivnil tvůj život. Prožíváš to jako přínos nebo jako překážku ve společnosti, která multikulturní v minulosti nebyla?

Jednoznačně jako plus, i přesto, že jsem na základce byl konfrontován různým posměvákům, jelikož tam je každá odlišnost nápadná, ať už vlasy, barva pleti nebo normě neodpovídající váha a odlišnost bývá důvodem k posměchu. Na střední škole jsem si uvědomil, že každá odlišnost může být výhodou a nikdy jsem se nestyděl za svůj původ, svou 1/3 africké krve a naopak si toho vážím.

Pokud mé informace jsou správné, na svém kontě máš již několik výstav, videoklipů a nemálo tanečních úspěchů. Jaký je v tvých očích ten největší?

Vždycky jsem rozdělával taneční svět od ilustrace, i když zjišťuji, že jak tanec, tak ilustrace má mnoho společného a krásně se doplňují. Konkrétně s tancem jsem se minulý rok dostal do Paříže na jednu taneční

foto: iDNES.cz

akci „Juste Debout“. Kde jsem měl minutový vstup před asi 16000 lidmi. Byl to pro mě obrovský zážitek ale i šok, kdy jsem si uvědomil, že s tancem, který trénuji na Jižním Městě s bráchou, se můžu dostat i tak daleko. Jsou však zde i maličkosti, např. trénuji děti a úspěch pro mě je, když za mnou někdo přijde a řekne: „Kristiáne, celý týden jsem trénoval stojku a už mi jde! Koukej.“ A já vidím to nadšení a říkám si, že je super, že jsem byl schopný v nich tohle vyvolat. Tak i to je pro mě úspěch.

Děláš více forem umění ale na mě to působí, že nejvíc blízká je ti role výtvarníka a tanečníka. Což jsou projevy beze slov. Tato forma sdělování je ti bližší než jiné formy, ve kterých přebírá hlavní roli slovo?

Na základní škole jsem si díky mé odlišnosti začal vytvářet svůj svět a spíš jsem poslouchal, než mluvil, takový introvertnější

typ. Já tedy nevěřím na to, že existují introverti a extroverti. Já si myslím, že člověk má víc než jednu tvář, jinak se chová doma, mezi kamarády nebo na tréninku.

Co tě nejvíc zasáhne/osloví u tanečníka nebo obrazu?

Čeho si nejvíc ceníš u druhých umělců? Asi když vidím, že mají svůj vlastní pohled, svůj vlastní vizi tvorby. Něco co jsem u nikoho ještě neviděl, ať už jsou to nové pohyby nebo fotografie. Takže nejvíce si vážím osobitosti projevu.

Tvé výtvarné projevy jsou blízké naivnímu umění. Jak hodně ti je blízký dětský svět?

Děti mě inspiřují, jako trenér vidím, jak dokáží uplatnit svoji fantazii např. dokáží si hrát s míčem hodinu a zajímá je to a vymyslí s ním několik možných způsobů her a neomrzí je to.

pokračování na str. 2

Pokračování ze str. 1

foto: sktcher.startup.sk

Proč tě dětské vidění světa tolik oslovuje?

Jednoduchost. To, že si najdeš obyčejný list a tak dlouho si s ním budeš hrát, až vznikne i 5 ilustrací. Není potřeba mít studio a velká plátna nebo foťáky aby člověk mohl tvořit. Je dobré začít pracovat s tím, co je okolo nás a postupně to rozvíjet dál. Každý by si v sobě měl uchovat své dětské já.

Myslíš si, že kreativních lidí ubývá? a že je to důsledek elektronizace, která má dopad na celý svět?

To je otázka no.. Já si myslím, že ne. Lidé jsou kreativní. Často to v sobě potlačují, protože se bojí nebo si myslí, že není vhodné být kreativní. Je pravda, že s narůstající informací dostupností, kterou v dnešní době máme právě díky internetu se stává, že si sedneme

k počítači, pustíme si např. youtube video o líčení, které má 30min. Člověk by si měl dávat pozor, kolik času tomu věnuje. Je to jednoduché zapnout počítač a koukat na život někoho jiného, ale ten čas může právě být na úkor kreativity. Společnost se pořád vyvíjí a kreativní tvorba tu stále je a v dnešní době je umění téměř cokoli, jelikož když někdo nazve něco uměním tak to asi umění je.

Jaké jsou tvoje plány do budoucna? Kde se vidíš za 5-10 let?

Láká mě zahraničí. Poslal jsem několik přihlášek na grafický design- umělecká tvorba a chtěl bych pokračovat v tom, co dělám a stále to rozvíjet. Nejvíce mě to táhne do Holandska hlavně životním stylem, jaký tam lidé vedou i tím, že tato země není daleko od České republiky, mám tam kamarády se kterými nás pojí společný zájem o tancování, jelikož se tam odehrávají jedny z největších tanečních soutěží.

Co tě v poslední době rozesmálo?

Když nepočítám tuto otázku.

Tak ani nevím. Směju se často a všemu. Naposledy asi když jsem viděl výsledky voleb. Takový ten ironický smích, i když jsem nevěděl jestli se smát nebo brečet.

Máš ještě něco na závěr?

Ať už v rozhovoru bylo jedno slovo, či jedna jediná věta, která se tě zaujala a třeba tě posunula dál, tak to nebyla ztráta času. Nevěřím, že dokážu inspirovat tolik, ale ať už tě inspiruje jedno slovo nebo věta, tak je to nová věc, která tě snad obohatila. A úplně na závěr velké moudro: Život je jako bílé víno, které se točí, jako tamhleten větrák. :DD

KONSTANTNÍ ÚNAVA

*People always say,
"Don't try to find love.
Love will find you."
The only problem is,
What if I'm the love
Someone is waiting for?"*

Sleduji tvorbu některých umělců na internetu. Například německého výtvarníka Christopha Niemannna nebo francouzského umělce Jeana Julien. Pak například Brock David nebo Alex Solis.

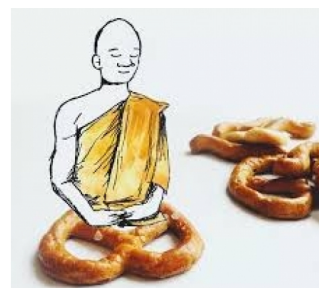
autor článku: ANNA GIRODOVÁ

ilustrace: Kristian Mensa

ilustrace: Kristian Mensa

ilustrace: Kristian Mensa

Drahý Hamlete,

ilustrace: pixers.it

Ta hra zobrazuje jeden mord. Ve Vídni se to stalo. Vystupuje v ní kníže jménem Gonzago a jeho žena Baptista. Drsný kousek. Ale co na tom? Vaší Výsosti a všech, kdo máme duše nevinné, nás se to netýká. Potrefená husa ať si kejhá. Nás nikdo nepotrefil.

Moudrá slova, Hamlete. Jak by ses podivil, kdybys věděl, co Tvá slova znamenají dnes. Jak mrazivě pravdivé poselství v nich stále nalézáme. Obávám se, že Tvá ústa vyřkla jakousi Pravdu, která tu bude vždy. Žes tehdy líčil past na svého strýce

a matku, smilníci na loži Tvého právě zemřelého otce? Co na tom? Podívej se kolem. Jakoby se Tebou popisovaná chlipnost dědila. Na světě je množství strýců a matek tančících na hrobech otců. Ničících. Vraždicích. Vykládajících lži. Podvádějících. Ale kde jsi Ty, Hamlete? Kde je Tvá léčka, Tvá past? Kde jsou Tví herci, aby se hráli Gonzagovu vraždu a nastavili zrcadlo Claudiu a Gertrudám? A přece se možná našlo pár Tvých následovníků. Jejich slova působí jako ledová sprcha. A člověk odmítá uvěřit, kolik krutosti je lidská bytost schopna snést. Ty vyprávíš o králi Gonzagovi, oni o agentu Litviněnkovi. Ty vyprávíš o jedu v uchu, oni o Poloniu. Účel je ovšem stejný. A výsledek (naneštěstí), také. Má mysl zpočátku odmítala uvěřit. Nedokázala pochopit onu odpornou Pravdu. Vlastně, Hamlete, smím-li si znovu vypůjčit Tvá slova? Vyjadřují totiž zcela přesně můj pocit. Pocit prozření. Jak moc se tahle Pravda týká mě?

Hnus je to, hnus! Zahrada plná plevele, co žene na semeno. Jak bují, jak se všude rozlézá, fuj! Že došlo to až sem!

Došlo to až sem. Přála bych si, aby ses mylil. Aby Tvá slova nebyla tak hrůzně aktuální. A přiznám se, Hamlete, mívám strach. Jak pohodlně se jeví Tvá na oko bláznivá mysl. Napadá mě - může být člověk předstírající bláznivou mysl opravd šťastný? Není lepší být skutečným bláznem? Pochop, Tvá mysl, i když rádoby šílená, stále chápala krutost okolního světa. Nefalšovaný šílenec naproti tomu žije v blahé nevědomosti. Nechápe. Netrpí světovými problémy. Možná to jednou vyzkouším na vlastní kůži. Budu křičet, smát se, plakat. Oblékat se do bizarních kostýmů a pronášet nemístné nesmysly. A třeba se mě pak Pravda nebude tak moc dotýkat. Jsou tu lidé, kteří touží po pravdě, ale nejsou schopni si ji připustit. Udělají všechno pro to, aby se dopídili pravdy a pak zjistí, že není taková, jakou si ji představovali. Snad je krutá, fádni nebo překvapující, prostě není taková, jakou by ji

chtěli mít. Co takoví lidé dělají? Víš to sám nejlíp, Hamlete. Lidské povahy jsou jako paleta plná barevných odstínů. Je jich nepřehledné množství

Celý svět je jako divadlo a všichni lidé na něm jenom herci, mají své přichody a odchody, za život každý hraje mnoho rolí.

Jak můžou někoho nebo něco ovlivnit? Nezapomínejme, že každý z nás je zodpovědný za své činy. Ať jsou jakékoli. I ty jsi neší zodpovědnost. Těžké břímě, není-liž pravda? Samotné rozhodnutí může být jednoduché, ale důsledek a jeho přijetí už nikoliv. Chce to odvalu. Nastavit důsledku zrcadlo. Nastavit člověku zrcadlo. Nastavit celé společnosti zrcadlo.

Vymknuta z kloubů doba šílí.

autor článku:
BARBORA SEDLÁKOVÁ

autor článku:
ADÉLA VOLDRÁBOVÁ

Jaká jsem dcera?

Abychom měli ve věcech jasno, myslím si o sobě, že jsem dobrá dcera. Kromě menších, omluvitelných přešlapů rodiče nijak nezlobím. Jsou spokojeni? Ne. Jsem spokojená já? Ne.

Nepochybně mám mnoho kvalit, které rodiče záměrně přehlíží. Já osobně se považuju za dobrou dceru a v zásadě si moji rodiče nemají na co stěžovat. Jsem průměrný student, který trpí občasnými problémy s matematikou a přírodními vědami. Jsem podprůměrný sportovec, ale dvakrát týdně sportuju, a taky ráda čtu. Jsem nekonfliktní, poslouchám rozkazy a kritiku si беру k srdci. Pravidelně se zapojuji do domácích prací. Víkendy trávím doma, nepiju, nekouřím a neužívám žádná jiná narkotika. Chytré poznámky si nechávám na Twitter. Přesto si to

z nějakého důvodu pořád myslím jenom já. Nevím, čím to je, protože vysokým sebevědomím určitě ne. To mi vědomě shazují už od mala. Uvedu příklad: návštěvy i známí o mně vždy říkali, že jsem zlaté dítě, máma na to ovšem vždy odpověděla: "No...", a vyčetla některé mé horší vlastnosti. Dalo by se spekulovat o tom, jestli moje máma dokáže přijímat komplimenty, asi ne, ale tímto jednáním od útlého věku shazovala i mě. Proto je ze mě dnes ta troska, co si nevěří v absolutně ničem. Díky mami.

Jak jsem již zmiňovala, sama sebe pokládám za vzornou dceru, na kterou by si nemohl žádný rodič stěžovat. Ale když nejste jeden extrém, tak budete pravděpodobně ten druhý, takže můžu být sice super dcera, ale ne zas tak super člověk. Tam to nekončí,

protože sice netrávím víkendy v klubech a na jiných divokých zábavách, ale v zásadě nevycházím z domu. Rodičům na mě tedy chybí větší touha po sociálním kontaktu, která je u mě téměř nulová. Já ale sama se sebou, pravděpodobně asi jako jediný člověk v mém okolí, ráda trávím čas. No jo, oni si najdou vždycky něco, buď jste doma málo nebo moc, člověk si nevybere. Tady jde potom vidět rozdíl mezi dobrou dcerou, nebo obecně potomkem, a obstojným člověkem, se kterým jiní rádi tráví čas. Mám pocit, že se tyhle dvě osobnosti moc nepodobají. Opět ráda uvedu příklad. Jsem dobrá dcera, protože chodím domů včas, ale nejsem dobrá společnost, protože všechny popoháním, ať se nezdržujeme, jinak budu pozdě doma, a kazím tak ostatním zábavu. Nemůžu být ale takhle

subjektivní, měla bych se vcítit i do role rodiče. Jsem rodič. Chci pro své dítě to nejlepší. Čtu hodně příruček a návodů, jak být dobrým rodičem. Existuje taky příručka, jak být dobrou dcerou? Už jsem zase rodič. Chci pro své dítě to nejlepší. Budu na něj tlačit, aby mělo dobré známky a dostalo se na dobrou vysokou, kam vlastně nechce, a dostalo papír, který mu vlastně k ničemu nebude. Budu vyžadovat, aby se domů vracel v létě nejpozději v osm a v zimě nejpozději v pět, ze všech akcí ho budu vyzvedávat. Budu trochu pokrytec, protože to se od rodičů očekává. A když se ohradí, budu se tvářit, že problém je v něm. Páni, měla bych mít hodně dětí... Nebo napsat nějakou tu příručku.

autor článku:
EMA BARTALSKÁ
třída 3.M

ilustrace: Magdaléna Rajchlová

Autobusová zastávka

"Je to vážně zajímavý," popojde o pár kroků dál s rukama za zády a zrakem upřeným na vyviklané dlažební kostky. "A přitom je to taková běžná věc." Sedí. Nohy, kterými nedosáhne na zem, skřížené pod lavičkou. Ramena svěšená, ruce v klíně a hlava nakloněná na pravou stranu. Kouká nahoru a přivírá oči, protože zapadající slunce, držící se právě těsně nad zemí, teď září nejsilněji za celý den. "Rutinní záležitost?" "To ne, pro mě ne." "To je dobře," ohlídne se. "A jaká je doba trvanlivosti?" zeptá se s hlavou otočenou a pohledem na západ. "Řekni mi, jak dlouho to vydrží." "To se asi liší. Záleží na tom, jak silný to máš. Je to různý. Většinou rok nebo pár měsíců.

Nevěřím ve víc. Znáš mě." "A čtyři?" znovu se otočí, čistě z nejistoty, ale slunce už je skoro pryč. "Je to možný?" "Měsíce?" "Roky." "A v jakém stavu, mi řekni." Narovná hlavu a konečně otevře oči, protože světlo pomalu slábne a červánky nejsou nic nepříjemně neobyčejného ani neobyčejně nepříjemného. "Jednostranným, klasicky, že se ptáš." "To ti nevěřím," zazubí se, jakoby se jednalo o vtip. "To už ale musí brzo vyprchat, nebo ne?" promne si čelo a prohrábne vlasy. "Slábne to, nebo ne?" "Je to, jako by to bylo čerstvý sotva pár dní." "Ne."

"Jo." Slunce už zmizelo za horizont. "Pořád čekám, víš," vydechně nahlas. "Až to projde nebo na nový..." "Naplnění." skočí mu do řeči, jako by nechtěl slyšet víc jeho věty. "A to tě to neštve? Nechceš snad po takový době nic nového?"

"Nechci." Naposledy se otočí. Slunce teď vystřídala umělá světla. Autobus pomalu zabrzdí. "Tak se měj."

autor článku:
ANNA ŠIMERKOVÁ

POD POKLIČKOU VYKOPÁVEK

foto: Alena Tylšová

Neapolský záliv, Misenum, 24. srpen 79 n. l., 13.00 hod. :
"Z různých míst Vesuvu šlehaly široké plameny a vysoké ohnivé sloupy... A již poletoval popel... Vstáváme a přes tu chvíli jej

setřásáme, jinak by nás byl těžkým příkrovem umačkal. Budovy se ohromnými otřesy ustavičně kývaly. Když ona hustá tma zřídla, všechno vězelo hluboko v závějích popela jako pod sněhem."
Plinius Mladší

V srpnu roku 79 n. l. se začala lehce otřásat země a byly slyšet podivné burácivé zvuky z jejího nitra. Pompejané ale tyto varovné signály ignorovali, pravděpodobně proto, že se ozývaly už předtím a k žádnému výbuchu nedošlo. Nejznámější erupce nastala 24. srpna téhož roku. Obrovský

oblak kouře byl následován proudem hořících plynů a popela (tj. pyroklastický proud). Tato masa měla takovou sílu, že srazila každého na místě, kde právě stál, takže utíkat nemělo cenu. Lidé se otrávil jedovatými plyny, uhořeli ve žhavém rudém popelu nebo se udusili. Dalším důkazem o síle erupce byl propad horní části sopky. Vytvořením obrovského kráteru došlo k rozdělení sopky na Vesuv a Monte Sommu. Erupci popsal spisovatel Plinius Mladší v dopise adresovaném historiku Tacitovi (viz výše). Vesuv sice zabíjel stovky lidí, ale zachoval Pompeje pod 6 metrů

vysokou vrstvou popílku pro další generace. Bohužel toto nebyl poslední výbuch Vesuvu - krátké erupce byly od roku 79 „nahrazeny“ častějšími a delšími výbušnými a výlevnými erupcemi začínajícími v roce 1631 a prozatím končícími roku 1944. Erupce, která se stala v roce 1631 je zatím druhá nejsilnější od roku 79.

Vykopávky

V roce 1594 při stavbě akvaduktu byly vykopány zbytky budov. O 100let později se našly při hloubení studny kameny s rytinami.

foto: primanews.org

foto: Alena Tylšová, Dům s faunem

V polovině 18. století byly zahájeny první nahodilé vykopávky. První člověk, který začal v Pompejích s řádným průzkumem, byl archeolog Giuseppe Fiorelli, který město navštívil roku 1864. Od počátku 20. století pokračovali v jeho práci další archeologové a o svých nálezech vedli podrobné záznamy.

Pompeje

Město založené Etrusky, podle jiných zdrojů Osky, již v 7. stol. př.n.l. na malém lávovém pahorku 40 m nad mořem sehrálo v dějinách starověkého Říma velkou a nesmazatelnou roli a stalo bohatým rezidenčním městem. Pompeje obývali

patriciové a šlechtické rody, které se věnovaly zemědělství, zejména produkci vína, a dalšími významnými obyvateli byli propuštění otroci, kteří zbohatli z obchodu i řemesel. O bohatosti Pompejí vypovídají i nádherné stavby. Apollonův chrám byl svědkem nejstarších událostí, které se v Pompejích staly. Velkou vzácností jsou etruské nápisy uvnitř. Nejznámějšími domy jsou dům s Fauem a dům tragického básníka, známá je mozaika s hlídacím psem „Cave Canem“ - „Pozor na psa“. Další stavby, které nesmíme opomenout, jsou kasárna gladiátorů, pompejská divadla, lázně Terme del Foro, které byly klasiky římské a měly tzv. calidarium - místnost s horkou vodou, kde se používal systém dvojí zdi, nedokončený chrám génia - císaře Vespasiána. V Pompejích se nacházelo i mnoho prádelen a žehlíren, nejzachovalejší je Stefanova prádelna. Další zajímavou stavbou Pompejí je Lupanare, jeden z 25 nevěstinců. Jako ekonomický střed Pompejí sloužila bazilika, kde se nacházela burza a soud.

foto: Alena Tylšová, Pompejské forum v pozadí sopka Vesuv

Nejposvátnější budova města - Jupiterův chrám - stál na Foru, společně s ním se zde nacházela i menší ponderaria - pult s mírami, kde se kontrolovaly obsahové i objemové míry, suggestum - řečnická tribuna a horreum - sklad obilí. Pokud už Vám při prohlídce Pompejí vyhládklo, můžete navštívit Modestovu pekárnu - zachovaly se zde ještě žernovy a vědci zde našli i několik zuhelnatělých chleběů. Termopolium Larium - jeden z devadesáti pompejských „fast-foodů“, kde se našla tržba 683 sesterciů. Pokud město opustíte branou Porta di Ercolano - Herkulánská brána - a vydáte se po Via dei Sepolcri - ulice hrobek, která byla lemována hrobkami, narazíte na čtyři vily „za branou“. V Diomedově - villa dei Dimode - si můžete prohlédnout největší pompejskou zahradu. Nejzajímavější je však vila misterii - Villa dei Misteri - , zejména kvůli své nádherné výzdobě. Její název je odvozen od velkolepého sálu Misterií, který je typickou ukázkou kultu boha Dionýsia - nachází se zde

17 metrů dlouhá freska s 29 postavami v životní velikosti a znázorňuje iniciační obřad. Vesuv je stále pod dozorem V potenciálně ohrožené oblasti, dlouhé několik desítek kilometrů, žije více jak milion lidí, proto je tato oblast pod stálou kontrolou, kterou zajišťuje tzv. Presidio 24 hodin. Jedná se o systém monitorující seismickou činnost, zpracovává data z několika stanic v celé Kampánii. Presidio 24 poskytuje data oddělení civilní ochrany - orgán odpovědný za krizové řízení v případě erupce. Dále se zde provádějí pokusy z oblasti geofyziky, geochemie a vulkanologie, které mají za cíl objasnit procesy, které zapříčiňují sopečné erupce. Presidium bylo založeno v roce 1841, jedná se tedy o nejstarší vulkanologickou observatoř na světě. V základně na Vesuvu se nachází také muzeum, knihovna a některé laboratoře. Kontrolní středisko sídlí v Neapoli.

autor článku:
 ALENA TYLŠOVÁ

Všude dobře, doma nejlip

Na době, ve které jsem se narodila, mám asi nejradši tu různorodost a neomezenost možností. Můžeme se věnovat čemu chceme, můžeme mít rádi, co chceme, a cestování se tak nějak stalo normální součástí našich životů.

K cestování po Evropě už kolikrát ani nepotřebujeme pas a i když let do Ameriky trvá skoro deset hodin, dá se tam dostat. Nevím, jak to máte vy, ale já, když čas od času "sjždím" něčí Instagram, říkám si, jak hrozně super to musí být, být jeden týden na Bali a druhý týden hnedka v Paříži. Minulý měsíc jsem si tak nějak ověřila, že to tak může, ale také nemusí vždycky být. Jelikož alespoň já se do tý Prahy přece jenom hrozně ráda vracím. Za duben jsem stihla procestovat Nizozemsko, Belgii, Sicílii a Dánsko. Je to skoro co týden, to země a mám z toho spoustu krásných zážitků. Nechci, aby to teď vyznělo, že si nevážím toho, že jsem se mohla podívat do těchto různých zemí, ale jak nad tím tak přemýšlím, jsem docela ráda, že můžu tenhle

foto: Březinová Petra, třída 2.P

článek psát z pohodlí své postele. Belgii jsem si možná užila více než Nizozemsko, které jsme navštívili poslední den a nezbylo na něj tolik času, což byla strašná škoda. Na Sicílii jsme hráli francouzské divadlo, takže nezbylo moc času toulat se po ulicích, ale i tak ty jejich oprýskané domy nějakým způsobem působily lépe než oloupaná omítka bytů v Praze. Dánsko jsme sice většinou strávili se sestřinou kamarádkou sledováním Netflixu, ale výlet do Kodaňe byl super. Každá ze zemí má svoje plusy a mínusy, myslím si ale, že obzvlášť při cestování by se měl člověk zaměřit hlavně na to dobré. Nizozemsko mělo perfektní

atmosféru, kterou ještě lépe doplňovali cyklisti a směsice vůně tulipánů a trávy (co si budeme, že?) v ulicích. Navíc tu mají Van Goghovo muzeum a projížďka lodí v kanále je kouzelná. Belgie měla krásnou architekturu a ty nejlepší wafle na světě. Spíš než Brusel jsem si ale zamilovala Bruggy a rozhodně bych se tam alespoň ještě jednou chtěla podívat. Na Sicílii jsem obdivovala energii každého Itala a Italky, kteří i ve dvě ráno bez jediné kapky alkoholu zvládli začít tančit na náměstí. A taky to moře! Kodaň jsem stihla, když bylo slunečno, což je docela vyjimečné, takže ulice byly plné turistů, ale i tak tam bylo hezky, i když dostat se k Malé mořské víle byl docela boj. Tak nějak si uvědomuju, že nakonec je přece jenom důležitější, s kým cestujete, než kam cestujete. Protože s dobrou partou se může i ten nejlevnější hostel proměnit alespoň na jednu noc v pětihvězdičkové apartmá, stejně tak se s někým, kdo je fakt protivný, může procházka nádherným historickým centrem

foto: Březinová Petra, třída 2.P

města proměnit v noční můru. Cestování je prostě někdy náročné na psychiku, vyhazíme ze svého komfortního prostředí a s lidmi, se kterými jsme zvyklí se vídat chvilkové z ničeho nic trávíme 24 hodin denně. Jestli někdo plánuje dlouhodobé cestování nechci vás tímhle odradit. Ale díky těhle zkušenosti jsem alespoň u sebe poznala, jak důležité pro mě je cestovat s lidmi, se kterými si rozumím a že všeho přiliš někdy škodí. Rozhodně se těším na další poznávání a objevování, nyní jsem ale vděčná že můžu být doma.

autor článku:
BŘEZINOVÁ PETRA
třída 2.P

Je libo "bad boye"?

foto: pexels.com

Když už tu zas (konečně) byl ten máj, nelze si odpustit téma jednoho z typů mezilidských vztahů... Konkrétně mám na mysli vztah partnerský mezi mužem a ženou. No, teoreticky i mezi dvěma muži... Ehm, to je teď jedno. Každopádně tu jde o to, jací muži/kluci na nás působí až nepřiměřenou (a přízněji se to - prakticky neporazitelnou) silou. Něco mi říká, že odpověď na tuhle otázku asi všichni známe, nemám pravdu? No jo, ale teď přichází ta záladnější část, a sice PROČ to tak je...

Na začátek bych všechno ráda uvedla na pravou míru. Fakt je, že to samozřejmě nevím, jen tak nějak vycházím ze zkušeností nejen svých, ale i mnoha dalších. Ach, kolik já už vyslechla příběhů, jak jinak než s "tragickým" koncem. A vezmeme to pěkně zobra - holky se zkrátka na hodné kluky

zrovna dvakrát nelepí. Místo toho, aby si nějaká *dívčina* s radostí vzala krásnou kytku od toho fajn souseda, popadla ho za ruku a někde s ním vyrazila, tak se raději vrhne rovnou do spárů (použít slovo "náruč" se mi zdálo příliš mírné a zavádějící) týpka, který "hodnému sousedovi" nesahá ani po kotníky... Teda možná až na ten vzhled a taky "neuvěřitelně sex-appeal". A navíc z něj vyzařuje taková volnost a suverenita! Jo, to je všechno moc pěkné, jenže suverenitu vidíme jenom přes *růžový brejle*... Ve skutečnosti to bohužel často bývá povrchnost a dost nesympatická vlastnost, kterou lidově zveme "*namachrovanost*".

Problém je v tom, že my holky to ze začátku nevidíme. A asi to ani vidět nechceme, protože většinou nám to naše okolí pořád dokola omývá - a my neposloucháme. V tu chvíli máme jen tu svoji pravdu, a to takovou, že tenhle kluk je to nejlepší, co nás kdy potkalo, a ztratit ho, to by bylo naopak to nejhorší, co by se mohlo přihodit. Anebo děláme neustále

stejnou chybu - jsme si toho dobře vědomy, a přesto se zcela dobrovolně a ochotně znovu spálíme. Čím to *sakra* je? Vždyť je to úplně proti všem zákonitostem lidského poučování se z chyb! Když dítě sáhne i přes výstrahu a důrazný zákaz na rozpálená kamna, a tím se samozřejmě spálí, tak samo pochopí, že od topení pro příště raději ruce pryč. Jinými slovy, poučí se. Nám holčkám to ale trvá nějak déle... Některým dokonce podstatně déle. To, o čem nám všichni vykládají, že je to špatné, nás totiž děsně láká a svádí. Znáte to, ne? Zakázané ovoce chutná *nejlip*. Až do chvíle, než jeho chuť jaksi zhořkne. Časem se totiž ukáže, jestli je ten kluk vážně tak senzační, jak se na první pohled zdálo. Pak docela rychle poznáme, že to asi nebyla zrovna trefa do černého, jenže tohle zjištění někdy docela bolí. Jednak si musíte přiznat pravdu a také se s ní musíte vyrovnat. Je třeba přijmout fakt, že to byla chyba a následně řešit její důsledky, jejichž závažnost se odvíjí od toho, jak daleko tahle chyba zašla. Tohle řešení vzniklé situace zpravidla nebývá nic moc a obecně vzato platí, že čím

foto: www.ourclipart.com

později začnete, tím hůře to budete zvládat.

Časem každá holka začne uvažovat, jestli zábava a nespoutanost stojí za ty spaleny a puchýře a jestli toho už má dost, nebo jí to ještě nestačilo. Ale nakonec to, a doufám, že teď se doopravdy nemýlím, dojde všem. Jinak řečeno, všichni dospějí... I ti "frajirci" snad jednoho dne zafukají na dveře s pugetem růží. Tak co, je libo "bad boye"?

autor článku:
JOHANA VENDLOVÁ
třída 3.M

MOŘE PLASTŮ

Slýcháváte také často o jednom z největších problémů současného světa - plastech?

Pokud ano, tak se skutečně není čemu divit, protože plasty v moři jsou dnes téměř všude. Pro představu - jen v Tichém oceánu by vytvořily ostrov,

který by se svou velikostí blížil rozloze Francie.

Jestli to takhle půjde dál, tak se za pár desítek let, možná už kolem roku 2050, zřejmě dočkáme toho, že v moři bude daleko vyšší množství plastů než ryb, a to nesmíme dopustit!

foto: psychedelicporcupine.co.uk

foto: science news for students.org

foto: amazingarabella.com

foto: newstalk.com

foto: bluesocietyocean.org

Realita...

FAKTA OSN

- Každý rok se do oceánu dostane více než 8 milionů tun plastu.
- Odpad v mořích poškozuje více než 800 druhů živočichů a rostlin.
- 44 % mořských savců a 44 % druhů vodního ptactva trpí pozřením mořského opadu.
- Plastový odpad zabije každý rok až milion mořských ptáků, 100 tisíc mořských savců, mořských želv a nespočet ryb.
- Plasty zůstávají v ekosystému řadu let a každý den poškozuji mořské živočichy.

Výše zmíněná fakta, ale představují jen velmi malou část problémů, kterou současná doba "plastová" přináší.

NAŠE ZDRAVÍ

Plasty neohrožují jen samotné ryby, ale nezanedbatelně i nás, protože stejně jako v mořích, tak ani v rybách se plasty nikam neztratí a samy se neodbourají. Dostávají se tedy přirozeně do potravinového řetězce. Spolu s plasty v rybách zůstávají i chemikálie, které se na plasty údajně nalepí v moři nebo už při jejich výrobě. Snad nás může uklidnit jen fakt, že naše tělo dokáže téměř 100% plastů vyloučit.

MOŽNÁ SE BLÝSKÁ NA LEPŠÍ ČASY

Před pár týdny jsem zaslechla, že vědci dokonce přišli na způsob, jak se plastů zbavit. Dokáží to pomocí nově objeveného enzymu, který s těmito odpady snadno zatočí. Nedokáže sice plasty zlikvidovat úplně, ale to vůbec nevadí, protože drobečky, které zbydou, umíme již dnes úplně zrecyklovat a následně z nich vytvořit PET lahve jako nové!

BOJ PROTI PLASTŮM

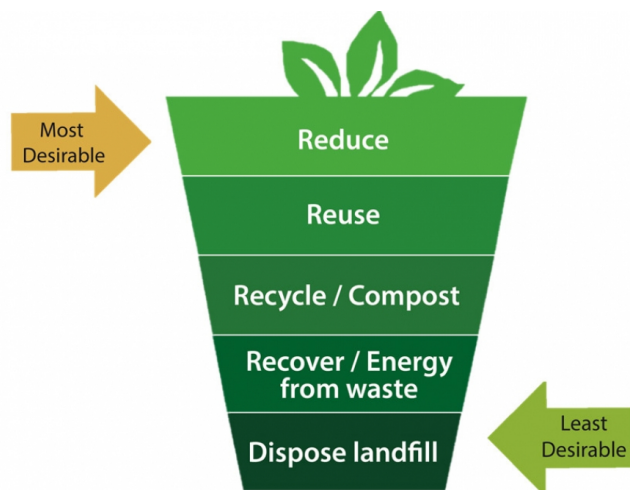
Pokud se vám zdá, že jste v boji proti plastům bezradní, tak jste na omylu! Prvním krokem, který byste měli podniknout, je třídění

odpadu, protože když bude třídít každý, tak dokážeme téměř všechny námi využitě plasty zrecyklovat. Dalším krokem je například používání alternativních obalů, například ze skla, papíru, látek nebo dřívě oblíbené síťovky. Dokonce dnes existují i obchody, kde si můžete výrobek odnést ve vlastním obalu, a tím také můžete přispět ke snížení produkce obalového materiálu. Osobně doufám, že takových obchodů bude stále přibývat a my se nebudeme muset obávat o budoucnost naší planety a živočichů, kteří ji obývají.

autor článku:
VERONIKA VEVERKOVÁ

foto: thepeninsulaqatar.com

ilustrace: faultless.com

foto: lidovky.cz

foto: www.weefsworld.eu

A co s tím?

Plastové sáčky a tašky představují jednu z největších zátěží pro životní prostředí. Z 500 miliard sáčků, jež se ročně po celém světě rozdají, skončí 80 % v přírodě. Životní příběh plastového sáčku lze popsat trojicí čísel: 1 sekunda výroba, 30 sekund doba použití, rozkládání 400 let.

Víte, že průměrná rodina za rok vytvoří 1,2 tuny odpadu? A víte, že je na světě i rodina, která svůj roční odpad vměstná do jedné zavařovačky? Podobná překvapení, a nejen to, jsme se dozvěděli koncem března, kdy na naší škole proběhl projektový den s názvem *Žijí tady s námi a pomáhají*. Součástí tohoto projektu byla beseda pořádaná neziskovou organizací *Bezobalu*, která v Česku šíří koncept ZERO WASTE – předcházení vzniku odpadu. V rámci pravidelných přednášek a workshopů informuje veřejnost o tom, jak každý z nás může malými krůčky přispět ke snížení produkce odpadu, a tím pomoci životnímu prostředí. Bezobalu také provozuje

obchody, kde je možné nakoupit potraviny a drogerii pouze do znovupoužitelných obalů, čímž šetříte jak přírodu, tak i své peníze a zdraví.

Frusack

Jednou z takových znovupoužitelných alternativ k jednorázovým plastovým sáčkům je Frusack. Jedná se o biologicky rozložitelný a recyklovatelný sáček vyrobený z organického materiálu. S Frusackem můžete přijít do obchodu a dát do něj ovoce, zeleninu nebo pečivo, aniž byste se báli, že se potraviny zkazí nebo zaparí. Je totiž vyroben z tenkého prodyšného materiálu, který navíc propouští vodu. Průměrná životnost Frusacku jsou dva roky. Když se sáček opotřebuje, můžete ho bez výčitek vyhodit do kontejneru na bioodpad, kde se za několik týdnů rozloží. A proč to má smysl? Jen v ČR každý z nás za rok spotřebuje více než 400 plastových sáčků. A třídít odpad můžeme, jak chceme, jenže sáček ani po vyhození do plastů

foto: frusack.com

automaticky nezmizí. Průměrná doba, za kterou se mikrotenový sáček rozloží, se pohybuje okolo několika set let, což znamená, že všechny sáčky, které se vyrobí, se jen neustále hromadí a nikdo neví co s nimi. Frusack není zrovna levná záležitost (1 ks stojí 140 Kč, balení 5 ks 490 Kč), ale důležitá je hlavně myšlenka, která stojí za jeho

vznikem – omezit plýtvání obaly. Existují i levnější varianty, jak nahradit mikrotenové sáčky – znovupoužitelné plastové dózy, nerezové lahve nebo bavlněné pytlíky.

autor článku:
TEREZA KOLKOVÁ

Digitální doba

Vzpomínám, kdy moje věčková Nokia a následně ta s vysouvací klávesnicí byly vrcholem techniky. Byl zázrak, když přišli dotykové displeje. A dnes se honíme za nejhezčí fotkou na Instagramu. Dnes nás ani nikoho nenapadne poříditi si telefon, co jde rozebrat a není víc z kovů než plastu.

Když jsem byla na základní škole, a to není nijak moc dávno, měla jsem prostý telefon k jedné důležité věci... totiž telefonování. Zavolala jsem domů, že jdu ze školy a to bylo prosím všechno. S kamarádkami jsme vyšly ze školní jídelny a řádně pěšky si to s taškami štrádaly ulicí do kopce. A ani autobus jsme nepotřebovaly. Na rohu, kde jsme se musely rozejít, jsme si povídaly a bavily se. Smály jsme se, hodně. Zasadili jsme pistáci, která nikdy nevyrostla. Seděli na zídce domu na křižovatce a nic nás netrápilo. Možná tak maximálně testy z matiky.

Facebook jsme si zakládali opravdu až ve třinácti, kdo ho nepotřeboval, klidně později. Potřebovali jsme-li nutně komunikovat z domova, využili jsme esemesky nebo Skype. Na počítači, samozřejmě. Scházeli jsme se po škole venku, chodili do družiny a na kroužky. Běhali jsme po třešňovce a hráli Zhaslou lampu a Stop zem. A všem nám bylo hrozně fajn.

Víte, proč nám bylo mnohem líp, než teď? Není to tím, že

ilustrace: auroramagazine.com

jsme byli mladší. To jen tehdy jsme se nehonili za počtem srdíček a palců. Nehráli si místo s míčem s filtry u fotek. Nemazali jsme fotky s kamarády, protože se nám "nehodili do feedu". Život jsme nesdíleli ve stories, my jsme ho žili. A teď? O tom, co děláte, se kamarádka nedozví od vás, ale z fotek na facebooku. Vidáte se s lidmi, abyste je ignorovali a sjížděli sociální sítě. Dokud jste jen využívali možnost esemesek zadarmo, bylo to fajn. Teď už ne. Namísto optání se osoby jak se má sjedete její instaprofil.

Dneska už nikdo netelefonuje. Všichni veřejně sdílí své soukromí a pak se hrozně diví, že jim do něj někdo leze. Najednou mají všichni sociální fobii a nejsou schopni zvednout telefonát. Když chcete někomu

nadávat, uděláte to na internetu. Když se s někým nechcete vidat, využijete internetu. A když se chcete na někoho naštvát, taky to uděláte po internetu.

Proč? Protože face to face byste si to nedovolili. Nejlepší kamarádce byste nenadávali do všemožných zvířat, kdyby stála metr před vámi. Internet vám dává možnost ukázat, co nejhoršího ve vás je. A bohužel, místo aby se nad tím někteří zamysleli, napíší co jim na zatemněnou mysl ovládnutou bezpečím vzdálenosti, jež internet poskytuje, přijde. A když nechcete slyšet žádný protiargument? Když chcete vypadat nadraženější? Hodíte tam zobrazeno.

A všichni jsme díky sociálním sítím hrozni asociálové. Většina z nás to vidí, když sedí kolem stolu s kamarády, i když ve

skutečnosti je to tak, že každý z nich sedí u toho stolu sám, jen se svým telefonem. Ale nikdo s tím nic neděláme. Radši sedíme a skrolujeme zeď, a kontrolujeme kolik nových likeů máme na poslední fotce a jestli nás nezačal někdo nový sledovat.

Jsme tlustí, máme cukrovku druhého typu a problémy s obezitou. Dávno už totiž nesportujeme, ale denně si dáme FIFU. Na počítačích vraždíme mafiány, abychom je nahradili sami, ale nikoho ani nenapadne udělat testy k policii. Těžíme bitcoiny, ale nezvládneme si ani zasadit kytku do květináče.

Vsadím se, že až nás budou za pár let chtít námi vytvoření roboti ovládnout, napojí nás místo na Matrix na naše telefony, a my si toho ani nevšimneme. Nedíváme se na svět kolem nás, jen o něm čteme na facebooku. K volbám nechodíme, jen online sledujeme jejich výsledky (a pak nadáváme). Odpad netřídíme, zato na Instagramu sledujeme profil UNEP a 4ocean. A nikoho nás vlastně už doopravdy nezajímá, jak se naši kamarádi mají, nebo jestli jim náhodou zrovna nějak neublížíme nebo nescházíme, protože už vlastně žádné kamarády nemáme... jen dvě stě přátel na facebooku.

autor článku:
HANA HOLÍKOVÁ